

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 6. marta 2015. godine
Ref. br.:RK776/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI182/14

Podnosilac

INTERPRESS R. COMPANY/Ruzhdi Kadriu

**Ocena ustavnosti rešenja Rev. Mlc. br. 22/2014 Vrhovnog suda Kosova
od 15. jula 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Robert Carolan i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Ruzhdi Kadriu, vlasnik INTERPRESS R. COMPANY sa prebivalištem u Prištini, zastupljen od strane advokatskog društva Sejdiu & Qurkini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Rev. Mlc. br. 22/2014 Vrhovnog suda Kosova od 15. jula 2014. godine.
3. Osporeno rešenje je uručeno podnosiocu zahteva 20. avgusta 2014. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti rešenja, Rev. Mlc. br. 22/2014 Vrhovnog suda Kosova od 15. jula 2014. godine i ukidanje istog.
5. Podnosilac tvrdi da je osporeno rešenje u suprotnosti sa članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristasno Suđenje], članom 32. [Pravo na Pravno Sredstvo] i članom 54. [Sudska Zastita Prava] Ustava Republike Kosovo, kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 13. [Pravo na delotvorni pravni lek] Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda.
6. Ujedno, podnosilac traži da Sud uvede privremenu meru i ukine rešenje Rev. Mlc. br. 22/2014 Vrhovnog suda Kosova, od dana podnošenja zahteva pa sve do donošenja meritorne odluke o ovom slučaju.

Pravni osnov

7. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 i 21.4 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 27. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

8. Dana 16. decembra 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
9. Dana 13. januara 2015. godine, predsednik Suda je odlukom KSH. KI182/14 br., imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Kadri Kryeziu.
10. Dana 23. januara 2015. godine predsednik Suda je odlukom GJR. KI182/14 imenovao sudiju Roberta Carolana za sudiju izvestioca.
11. Dana 3. februara 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu Kosova.
12. Dana 9. februara 2015. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu, u punom sastavu, za neprihvatljivost zahteva.
13. Istovremeno, Veće za razmatranje je predložilo Sudu, u punom sastavu, da odbije zahtev podnosioca za privremenu meru, uz obrazloženje da isti nije priložio nikakav ubedljiv dokaz koji bi opravdao uvođenje privremene mere,

kao neophodne, da bi se izbegla neka nenadoknativa šteta, ili dokaz da je takva mera od javnog interesa.

Pregled činjenica

14. Iz spisa predmeta proizilazi da je u kompaniji, koja je u vlasništvu podnosioca zahteva, dana 12. oktobra 2004. godine došlo do nezgode na radu prilikom koje je jedan radnik zadobio teže telesne povrede.
15. Povodom ove nezgode povređeni radnik je 2005. godine pokrenuo parnicu protiv podnosioca zahteva, zbog naknade štete prouzrokovane nezgodom i njegovom povredom na radu. Pored tužbe za naknadu štete, povređeni radnik je 2007. godine protiv podnosioca zahteva podneo i krivičnu prijavu, smatarajući podnosioca zahteva krivično odgovornim za pomenutu nezgodu na radu.

Postupak pred redovnim sudovima u parničnom sporu

16. Dana 27. aprila 2006. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom [C. br. 405/05] delimično usvojio tužbu povređenog radnika, i obavezao podnosioca zahteva da novčano naknadi štetu izazvanu povredom na radu pomenutog radnika. U obrazloženju svoje odluke Opštinski sud je, pored ostalog, naveo:

„Trojica veštaka određenih od strane suda za davanje njihovih specifičnih procena u vezi sa zahtevom tužioca su kvalitetni veštaci i nadležni za davanjem procena koje su dali – zbog čega je sud ocenio da nema potrebe da se određuju drugi veštaci, onako kako je tražila punomoćnik tužene, zbog čega nije ni usvojio takvu vrstu predloga, kao i nije ni usvojio predlog za njihovo saslušanje dva puta istog svedoka.“

17. Podnosilac zahteva je podneo žalbu Okružnom sudu u Prištini protiv presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 405/05.
18. Dana 25. juna 2007. godine, Okružni sud u Prištini je [AC. br. 114/2007] odbio žalbu podnosioca zahteva, ali je istu preinačio u delu koji se tiče visine iznosa novčane naknade na ime povređenog radnika, i vratio prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje vezano za aspekt naknade troškova i kapitalne rente prethodno određene povređenom radniku.
19. Dana 11. septembra 2007. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu Kosova protiv presude [AC. br. 114/2007] Okružnog suda u Prištini.
20. Dana 26. aprila 2008. godine Vrhovni sud Kosova je [Rev. br. 342/2007] jedan deo revizije odbio, i delimično prihvatio reviziju preinačenjem dela presuda prvostepenog i drugostepenog suda, vezano za aspekt naknade troškova i kapitalne rente. U obrazloženju svoje odluke, Vrhovni sud Kosova je, pored ostalog, naveo:

„Navodi tužene u vezi sa postojanjem pravnog osnova odgovornosti su neosnovani, pošto kao što proizilazi iz izvedenih dokaza – zaključka i mišljenja veštaka za mašinstvo, do povrede tužioca je došlo kao posledica

neprocenjivanja opasnosti i nedostatka spreme tužioca u vezi sa upotrebom mašine na kojoj je tužilac radio i na kojoj je povređen, neobezbeđivanja uputstva za korišćenje mašine na jeziku radnika, nepostavljanja zaštitne ploče cilindra mašine. Dakle, zbog propusta preduzeća u preduzimanju ovih mera, postoji odgovornost za naknadu štete po osnovu krivice u smislu člana 158, vezano za član 18 i 154 ZOO. Iz činjenice što nije obezbeđena zaštitna ploča cilindra mašine, mašina kao takva koja se koristi za obavljanje radova predstavlja opasnu stvar, dakle, kao takva, ako se upotrebi za obavljanje rada u štampariji, predstavlja dodatnu opasnost, zbog koje je neophodna pažnja dobrog ekonomiste, i za štetu prouzrokovanu od opasne stvari postoji objektivna odgovornost u smislu člana 173 i 174 ZOO, kao što su pravilno našli nižestepeni sudovi.“

Postupak po krivičnoj prijavi oštećene strane/povređenog radnika

21. Pored tužbe za naknadu štete, povređeni radnik je 2007. godine protiv podnosioca zahteva podneo krivičnu prijavu, smatarajući podnosioca zahteva krivično odgovornim za pomenutu nezgodu na radu.
22. U međuvremenu, u krivičnom postupku, sudija za prethodni postupak je primio zahtev javnog tužioca za obavljanje novih veštačenja u vezi sa istragom koja se vodila protiv podnosioca zahteva, gde je predhodno došlo do obavljanja dva veštačenja. Prvo veštačenje je obavljeno od strane veštaka Fehmija Bajramija, u septembru mesecu 2007. godine, pod oznakom GJPPN, br. 892/2007, dok je, s obzirom da je ono bilo u suprotnosti sa veštačenjem obavljenim od strane veštaka Agima Millakua, sud usvojio zahtev tužioca za obavljanje super veštačenja od strane veštaka prof. dr Bajrusha Bytyqija, prof. dr Fehmija Krasniqija i prof. dr Hysnia Osmanija, pod oznakom GJPPN 892/07 od 22. februara 2010. godine. Dalje je, nakon obavljanja ovih veštačenja, opštinski javni tužilac rešenjem pod brojem PPN. br. 518-8/2007 od 30. juna 2010. godine, odbacio krivičnu prijavu podnetu od strane povređenog radnika protiv predsednika društva „Interpress. R. Company“, d.o.o. U obrazloženju svoje odluke, Opštinsko javno tužilaštvo je navelo:

„Nakon razmatranja dopisa krivične prijave, odbrane osumnjičenog, izjave oštećenog, svedočenja svedoka, kao i materijalnih dokaza iz veštačenja i super veštačenja, Tužilac nije našao dokaze da se u radnjama osumnjičenog stiču obeležja krivičnog dela kao u izreci ovog rešenja, zato što propusti poslodavca u poslednjem veštačenju od strane veštaka, više odgovaraju oblasti građanskog spora, zbog čega je oštećeni podneo tužbu i pokrenuo postupak za naknadu štete pri Opštinskom sudu u Prištini, zbog pretrpljene povrede na radnom mestu kod poslodavca, kao što se vidi iz dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, s toga je na osnovu napred pomenutog odlučeno kao u izreci ovog rešenja.“

23. Dana 20. maja 2013. godine, Osnovni sud u Uroševcu je odbacio optužnicu povređenog radnika kao subsidijarnog tužioca, podignutu protiv podnosioca zahteva. U obrazloženju svoje odluke Osnovni sud je naveo:

„Proizilazi da okrivljeni ni na koji način nije želeo posledice teške telesne povrede subsidijarnog tužioca Lulzima Rexha, a još manje ne postoji neka

radnja koju je okrivljeni preduzeo u pogledu izvršenja ovog krivičnog dela, međutim u konkretnom slučaju se radi o stvari građansko-pravne prirode, odnosno obligacionom odnosima, iz činjenice što u stvari – mišljenjima veštaka nisu pronađeni dokazi koji se odnose na krivičnu odgovornost okrivljenog u pogledu ovog krivičnog dela, pošto propusti okrivljenog poslodavca pomenuti u veštačenju, odnosno super veštačenju veštaka pripadaju građanskoj oblasti.“

Postupak na predlog za ponavljanje parničnog postupka

24. Dana 16. oktobra 2007. godine, podnosilac zahteva je, takođe, Opštinskom sudu u Prištini predao zahtev za ponavljanje postupka, bazirajući zahtev na nalazima novog „super veštačenja“.
25. Dana 23. avgusta 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je rešenjem C. br. 1160/08 odbio predlog podnosioca zahteva za ponavljanje postupka. U obrazloženju svoje odluke, Opštinski sud je naveo:

„Prvostepeni sud ocenjuje da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni zakonski uslovi za odobravanje ponavljanja postupka, onako kako je utvrđeno u članu 421, stav 1, tačka 9 Zakona o parničnom postupku, iz činjenice što je od trenutka okončanja sednice za izvođenje dokaza saslušanjem veštaka zaštite na radu, od 9.01.2006. godine, kada je data primedba na veštačenje od strane tužene, pa sve do 27.04.2007. godine kada je završeno glavno ročište u prvostepenom sudu, tužena imala dovoljno vremena i proceduralnog prava da dokaže činjenicu, ako je imala dokaz, o tome da je tužena preduzela neophodne mere zaštite i tehničke sigurnosti na mašini na kojoj se dogodila nesreća, dokaz da je tužioca osposobila u pogledu zaštite na radu, dokaz o opisu radnih dužnosti i odgovornosti na radu za tužioca, i tim dokazima pobila mišljenje veštaka Agima Millaku koje se odnosi na pitanje odgovornosti za nesreću, kao što je ovo proceduralno pravo bila u mogućnosti da upotrebi i žalbom na presudu prvostepenog suda, u pogledu dokazivanja suštinske činjenice, pošto ovaj teret dokazivanja tereti tuženu. Takođe, činjenica preduzimanja mera sigurnosti na radu pre nesreće od 11.10.2004. godine nije dokazana, ni novim dokazom iz super veštačenja od 20.02.2010. godine, i iz tih razloga je odbijen predlog za ponavljanje postupka.“

26. Podnosilac zahteva je protiv presude Opštinskog suda u Prištini [C. br. 1160/08] podneo žalbu Apelacionom sudu u Prištini.
27. Dana 1. novembra 2013. godine, Apelacioni sud Kosova je rešenjam [AC. br. 5143/12] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje Opštinskog suda C. br. 1160/08. U obrazloženju svoje odluke, Apelacioni sud je naveo:

„Sud smatra da ne stoje žalbeni navodi o obustavljanju parničnog postupka, zbog pokretanja krivičnog postupka...iz činjenice što je sud u parničnom postupku zaista vezan za postojanje krivičnog dela i krivične odgovornosti, u smislu člana 12, stav 3 ZPP-a, za pravosnažnu presudu krivičnog suda, međutim, presuda krivičnog suda ne rešava i pitanje obima građansko-pravne odgovornosti, pošto o ovoj stvari treba da se

odluči u parničnom postupku, u kojem se mogu utvrditi činjenice koje se odnose na okolnosti oko naknade štete. Ne stoji ni žalbeni navod iz tačke 6 i 7 žalbe, zato što je prvostepeni sud prvu raspravu održao u smislu člana 425, stav 3 ZPP-a, kao što ne stoji ni žalbeni navodi iz tačke 8, 9 i 10 žalbe, iz činjenice što je krivična odgovornost subjektivna odgovornost, dok je građanska odgovornost (obavezujuća) i objektivna odgovornost, kao što je konkretni slučaj. U pogledu ostalih žalbenih navoda, ovaj sud smatra da oni nisu mogli, i nisu bili od relevantnog uticaja na donošenje ovog rešenja.“

28. Dana 9. decembra 2013. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu Kosova protiv rešenja [AC. br. 5143/12] Apelacionog suda u Prištini.
29. Dana 20. januara 2014. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca Kosova je Vrhovnom sudu Kosova podnela zahtev za zaštitu zakonitosti, zbog kršenja zakona u rešenju AC. br. 5143/12 Apelacionog suda u Prištini.
30. Dana 15. jula 2014. godine, Vrhovni sud rešenjam [Rev. Mlc. br. 22\2014] je odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva, kao i zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca Kosova, podnete protiv rešenja Apelacionog suda Kosova pod brojem Ac. br. 5143/12. U obrazloženju svoje odluke Vrhovni sud je, pored ostalog, naveo:

„Ovaj sud je ocenio navode revizije o tome da drugostepeni sud nije primenio odredbu člana 204 ZPP-a, pošto nije ocenio žalbu o odlučujućim činjenicama, i to ocenu veštačenja od strane sudskog veštaka Fehmi Bajrami, izjave sudskih veštaka datim u Opštinskom javnom tužilaštvu u Prištini u vezi sa vođenjem krivičnog postupka protiv pravnog zastupnika tužene, već je našao da su neosnovani, zato što je drugostepeni sud ocenio žalbene navode koji su od odlučujuće važnosti za donošenje njegove odluke u smislu člana 204 ZPP-a, dajući dovoljno razloga u skladu sa zakonom, iz činjenice što je drugostepeni sud u obrazloženju svog rešenja u potpunosti prihvatio kao pravilno i zakonito pravno stanovište prvostepenog suda, koji je u svojem rešenju dao potpune razloge o odlučujućim činjenicama u vezi sa ocenom dokaza podnesenih u predlogu za ponavljanje postupka.“

Navodi podnosioca

31. Podnosilac zahteva smatra da je Vrhovni sud Kosova, rešenjem Rev. Mlc. br. 22/2014 od 15. jula 2014. godine, povredio pravo podnosioca zahteva na pravično suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava Kosova i članom 6. Evrpske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda, i da je isto rešenje povredilo pravo podnosioca zahteva na delotvorno pravno sredstvo, iz člana 32. i 54. Ustava Kosova, i člana 13. Evrpske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda.
32. Podnosilac od Suda traži da:

„I. Proglasi zahtev podnosioca zahteva prihvatljivim;

- II. *Uzimajući u obzir kršenje prava podnosioca zahteva zagarantovanim Ustavom, i nepopravljivu štetu koja se može izazvati, i u skladu sa članom 27 Zakona o Ustavnom sudu i članovima 54 i 55 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosova, uvede privremene mere, ukine rešenje Vrhovnog suda Kosova pod brojem, Rev. Mlc. br.22/2014, do konačnog odlučivanja ovog slučaja;*
- III. *Utvrđi da su ustavna prava na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovana u članu 31 Ustava Kosova i članu 6 Evropske konvencije za ljudska prava i slobode, kao i prava na delotvorne pravne lekove, zagarantovana u članu 32 i 54 Ustava Kosova i članu 13 Evropske konvencije za ljudska prava i slobode podnosiocu zahteva prekršena, od strane Vrhovnog suda Republike Kosova rešenjem pod brojem, Rev. mlc. br. 22/2014.*
- IV. *Proglasi nevažećim rešenje pod brojem, Rev. mlc. br. 22/2014 Vrhovnog suda Kosova, od 15. jula 2014.godine.*
- V. *Utvrđi i uvede bilo koju drugu pravnu meru koju Ustavni sud Kosova smatra zasnovanom na Ustavu i zakonu, i koja je opravdana za pomenuti slučaj.“*

Prihvatljivost zahteva

33. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

34. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji propisuje:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

35. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

36. Sud dodatno uzima u obzir i pravila 36 (1) (d) i 36 (2) Poslovnika, koja propisuju:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

- (a) *da zahtev nije prima facie opravdan, ili*
- (b) *da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili*
- (c) *da podnosilac zahteva nije žrtva kršenja prava zagantovanih Ustavom, ili*
- (d) *da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”*

37. Sud primećuje da se u ovom slučaju podnosilac zahteva žali na činjenicu da su redovni sudovi odbacili njegov predlog za ponavljanje postupka, i da dodatno veštačenje i super veštačenje nije uzeto u obzir tokom čitavog sudskog postupka.
38. U tom smislu, Sud smatra da je Osnovni sud u Prištini u postupku za ponavljanje postupka pružio opsežne razloge za svoje nalaze (vidi stav 23). Stoga, Apelacioni i Vrhovni sud su obrazložili svoje odluke i argumentovali svaku tvrdnju podnosioca zahteva u pogledu odbijanja njegovog predloga.
39. Redovni sudovi su detaljno opisali različite vrste pravne odgovornosti kod krivičnog postupka u krivičnom predmetu i kod parničnog postupka u građanskom predmetu, smatrajući da je teret dokazivanja u krivičnom predmetu objektivana i subjektivana odgovornosti, dok kod parnice u građanskom predmetu teret dokazivanja je samo objektivna odgovornost.
40. U parničnom postupku redovni sudovi su obrazložili da sve što je bilo potrebno da se dokaže je da je u procesu rada podnosioca zahteva zanemarena opasnost i da je ta opasnost bila direktni uzročnik povređivanja radnika (standard obektivne odgovornosti).
41. U krivičnom postupku redovni sudovi su obrazložili da se za donošenje eventualne odluke protiv podnosioca zahteva mora dokazati da je sam proces rada bio opasan, da je podnosilac zahteva znao da je proces rada opasan, i da podnosilac zahteva namerno nije uradio ništa da otkloni opasnost ili zaštiti radnika koji je uključen u pomenuti proces rada (standard objektivne i subjektivne odgovornosti). Jednostavno, zato što su tužilac i redovni sudovi ustanovili da nema dokaza da je podnosilac zahteva namerno prekršio standarde bezbednosti na radu, nije značilo da proces rada podnosioca zahteva nije bio opasan za radnika uključenog u proces rada i direktni uzročnik povrede radnika. Zbog dva različita standarada dokazivanja odgovornosti u parničnom i krivičnom postupku, mogući su različiti rezultati u parničnom postupku od onih u krivičnom postupku, kao što je u slučaju podnosioca zahteva.
42. Vrhovni sud navodi u svojoj odluci, da je sadržaj ocene veštačenja sudskog veštaka u građanskom postupku i ocene date u super veštačenju od strane sudskog veštaka u krivičnom postupku u pogledu objektivne odgovornosti podnosioca u potpunom skladu jedno sa drugim. Takođe, Vrhovni sud je ocenio da veštačenje obavljeno u krivičnom postupku ne predstavlja novi dokaz, pošto je ovaj dokaz bio predmet razmatranja po reviziji i dopunio reviziju od 5. oktobra 2007. godine, podnosioca zahteva protiv presude drugostepenog suda u postupku za naknadu štete.

43. Sud ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu na odluke donete od strane Vrhovnog suda. To je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava. Dužnost Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci redovnih sudova bili pravičan u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi slučaj: *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).
44. U ovom slučaju, Sud ne nalazi da su relevantni postupci pred Vrhovnim sudom na bilo koji način bili nepravedni ili proizvoljni (vidi: *mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije*, ESLJP odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. godine).
45. Dakle, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoju tvrdnju na ustavnim osnovama i nije pružio dokaze koji ukazuju na to kako su i zašto njegova prava i slobode, zaštićene Ustavom, povređene osporenom odlukom.
46. Sud zaključuje da je zahtev podnosioca očigledno neosnovan, u skladu članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i 36 (2) Poslovnika.

Ocena zahteva za privremenu meru

47. Sud primećuje da podnosilac u zahtevu traži da Sud uvede privremenu meru i ukine rešenje Vrhovnog suda Kosova Rev. Mlc. br. 22/2014 od 15. jula 2014. godine od dana podnošenja zahteva, pa do donošenja meritorne odluke od strane Ustavnog suda o ovom pitanju, koje je predmet postupka.
48. Kako bi odobrio privremenu meru, u skladu sa pravilom 55 (4) (a) Poslovnika radu, Sud mora da utvrdi da:

“(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta
49. Kao što je prethodno zaključeno, zahtev je neprihvatljiv. Iz tog razloga, zahtev za privremenu meru treba da se odbije.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa pravilima 36 (1) (d) i 36 (2), 55 (4) (a) i 56 (2) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 6. marta 2015. godine je jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA OGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- III. Ova odluka će biti dostavljena stranama i objavljena u Službenom listu, u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. DA OGLASI da ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Robert Carolan

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani